

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 11

20 marca 2022

Cywilizacja Atlantydy – wstęp

Historia podaje, że w wyniku zmian tektonicznych na świecie jedno kontynenty się rozpadały, przemieszczały, zapadały pod wodę, a inne powstawały. Istnieją dwie możliwości tworzenia się kontynentów, jedna zakłada podział kontynentów na mniejsze części i łączenie się ich ze sobą w nowe konfiguracje, druga zakłada zapadanie się pod wodą jednych części i pojawianie się nowych w innym miejscu. Początkowo istniał wokół bieguna północnego obszerny kontynent hiperborealny. Na biegunie południowym znajdował się drugi hiperkontynent lamaryjski. Po rozpadzie tych kontynentów utworzyły się inne, oraz pozostały po nich archipelagi wysp i przylądków.

W tym czasie kiedy kontynenty hiperborealny i lamaryjski rozpadały się i częściowo zapadały pod wodę, na Oceanie Atlantyckim rozwijał się trzeci kontynent zwany Atlantydą. Na ogół tradycje wszystkich krajów mówią o kontynencie zwanym Atlantyda a zajmującym cały obszar Oceanu Atlantyckiego.

Tradycje Galijskie wspominają o czterech wielkich katastrofach, które zniszczyły czterokrotnie ogromny kontynent, którego krańcem był właśnie kraj Galów. I jeszcze starzy Galijszczycy, wskazując na Ocean Atlantycki, opowiadali, że niegdyś, wedle tradycji, lasy ciągnęły się daleko w morze i pokrywały olbrzymią przestrzeń.

Tradycje tego trzeciego kontynentu, czyli Atlantydy są liczne i bardziej dokładne, a to z powodu, iż zniknięcie wyspy Posejdon jest względnie niedawne i stawiane u progu epok historycznych. Kapłani egipscy znali ten kontynent i wykładali

jego historię. Egipcjanie, Hindusi oraz księgi wedyjskie i księgi Majów zgadzają się z sobą, co do istnienia Atlantydy oraz jej zagłady.

Platon w dziełach „Timajos” i „Kritias” opisał królestwo Atlantydy położone na wyspie większej od Libii i Azji Mniejszej razem wziętych, która znajdowała się za Słupami Heraklesa (Gibraltarem). Platon opisuje ukształtowanie terenu, architekturę, ustrój polityczny i bogactwa Atlantydy. Królestwo to władało również okolicznymi krainami i dążyło do dalszych podbojów. Nadszedł jednak jego niespodziewany kres; przyszły straszne trzęsienia ziemi i potopy, a wyspa Atlantyda zanurzyła się pod powierzchnię morza i zniknęła. Platon podaje, że minęło 9570 lat p.n.e. (według obecnej rachuby czasu), odkąd wydano wojnę pomiędzy Atlantami, którzy mieszkali poza Słupami Heraklesa, a tymi wszystkimi co po naszej stronie (Jonią, Egiptem, Imperium Ramy). Zagłada cywilizacji Atlantydy nastąpiła w czasie trwania tej wojny.

W końcowym okresie istnienia Atlantydy wystąpiły dwa Potopy w stosunkowo niewielkim odstępie czasu, które w historii dziejów zlały się w jeden Potop, patrząc na rozpatrywany okres dziesiątków tysięcy lat. Ostatnia z wysp Atlantydy, Poseida została zatopiona w czasie pierwszego potopu 12,5 tys. lat temu (10 500 lat p.n.e.). Natomiast cały obszar, który zajmowała cywilizacja Atlantyda, z centrum w rejonie Karaibów wraz z koloniami w basenie Atlantyku, został ponownie zalany i częściowo zatopiony na stałe w czasie drugiego potopu 10,3 tys. lat temu (8300 lat p.n.e.).

Jedno ze źródeł, okres powstania kontynentu Atlantydy szacuje na ponad 1 mln lat temu i określa cztery kataklizmy, które doprowadziły do jej zagłady. Pierwszy kataklizm miał miejsce około 800 tys. lat. Kontynent Atlantydy był ogromny, zajmował prawie całą powierzchnię Oceanu, który od niej nosi swą nazwę. Ameryka istniała tylko w kształcie wysepek. Również Europa i Północna Afryka były wyspami lub przylądkami kontynentu azjatyckiego, mało rozwiniętego. Na północy jeszcze istniał

kurczący się kontynent hiperborealny, a na południu kontynent lamaryjski obejmował jeszcze duży obszar, podzielony jednak na wyspy. Tradycja mówi, że Atlantyda w pewnym okresie podzieliła się na dwie duże wyspy, Rutę i Daitaję. Nasuwa się przypuszczenie, że początkowo Atlantyde stanowiły obydwie kontynenty Amerykańskie. W wyniku transformacji Ziemi kontynenty te przesunęły się na zachód, a w rejonie ich połączenia w środkowej części oderwała się bardzo duża wyspa. Wyspa ta została nazwana Atlantydą a Ocean Atlantyckim. Atlantyda za kontynentami amerykańskimi również przesunęła się na zachód, dzieląc się po drodze na mniejsze wyspy i zapadając pod wodę.

Któryś z kolei globalny kataklizm nastąpił około 200 tys. lat. Atlantyda była już mniejsza. Wyspy amerykańskie grupowały się i zlewały w dwie wielkie wyspy. Wyspy Brytyjskie połączyły się z Półwyspem Skandynawskim, tworząc jedną dużą wyspę. Afryka powiększała się, a kontynenty hiperborealny i lamaryjski zmniejszały.

Kolejny potop, który dosięgnął Atlantydy był około 75 tys. lat. Wtedy ziemia przybrała zupełnie inny wygląd. Atlantyda ogranicza się do pięciu głównych wysp. Europa wynurzyła się z wód, tworząc wielką wyspę, która ostatecznie połączyła się z Azją. Tymczasem Afryka przysunęła się w kierunku Azji, tworząc z nią dwa przyległe kontynenty o dziwacznych wycięciach.

Na koniec umowny czwarty kataklizm w postaci dwóch potopów; 10,5 i 8,3 tys. lat p.n.e. Atlantyda istniała już wówczas jako wyspa Posejdona. I ona też w końcu została pochłonięta przez ocean i znikła z powierzchni ziemi. Europa, Azja, Afryka i Ameryka, które posiadały już wtedy formy obecne, odczuły bardzo boleśnie ten kataklizm. Wszędzie miały miejsce straszliwe trzęsienia ziemi, potopy lokalne i zapadnięcia się krajów, które tradycje miejscowe zanotowały po trosze wszędzie. Jednym słowem cała Ziemia uległa wstrząsowi wskutek katastrofy wyspy Posejdona – Poseidy. To że to był czwarty kataklizm od miliona lat jest tylko umowne, bo Ziemię średnio

co 25 tys. lat nawiedza jakiś kataklizm. Licząc od 111,8 tys. lat temu, od zagłady Hiperborei, Ziemię nawiedziło w sumie aż sześć kataklizmów i potopów a co najmniej cztery z nich znacząco dotknęły Atlantyde.

Z uwagi na to, że pod koniec istnienia cywilizacji Atlantydy wystąpiły dwa globalne potopy w stosunkowo krótkim odstępie czasu, dlatego występują rozbieżności w datowaniu zaistnienia Potopu, a na dodatek występowały także potopy lokalne. Wydaje się nawet, że występuje pewne uśrednianie daty Potopu traktowanego jako jedno zajście.

Jedno ze źródeł podje, że zagłada Atlantydy miała miejsce w roku 9564 p.n.e. Wielu geologów i klimatologów przyznaje, że około 10 000 p.n.e. nastąpiły olbrzymie perturbacje na Ziemi. Okres wysokiego zagęszczenia anomalii był krótki, co wskazuje, że coś zdarzyło się dość nagle i nie mamy tu do czynienia z długim procesem. Nastąpiło topnienie lodowców, ruchy skorupy ziemskiej, wybuchy wulkanów, trzęsienia ziemi, wymarcie wielu gatunków zwierząt. Jednym z trwałych efektów było podniesienie się poziomu oceanów i mórz.

Naukowcy podają, że na podstawie analizy różnych źródeł ustalili, że wydarzenie to miało miejsce w roku 9545 p.n.e. Samo wydarzenie, interpretowane jest, jako zderzenie planetoidy lub komety z Ziemią. Ognisty meteor pędzący z ogromną prędkością przed zderzeniem z naszą planetą rozpadł się na kilka fragmentów, największe odłamki spadły do oceanu a mniejsze na stały ląd. Fragmenty, które spadły do oceanu, spowodowały trzęsienia ziemi o niespotykanej mocy, wybuchy wulkanów, tsunami, huragany i obfite opady deszczu w skali globalnej. Poza tym nastąpił ostry wzrost temperatury, pożary lasów, całkowite zaciemnienie, a następnie ochłodzenie. Ze względu na „powódź” zniknęło wiele przedstawicieli istniejącej lądowej fauny, w tym mamuty, a społeczności ludzkie przetrwały jedynie w górach lub jaskiniach, które nie zostały zalane.

Wszystkie dane zbiegają się, aby potwierdzić, że co najmniej cztery główne katastrofy, globalne potopy podminowały powoli

Atlantyde, powodując ostateczne zapadnięcie się jej pod wodę. Działanie wulkaniczne grało główną rolę w tych kataklizmach, ale także destrukcyjna działalność człowieka do tego się przyczyniła. Tradycje Majów i Egipcjan zgodnie twierdzą, iż Atlantyda była nawiedzana przez erupcję wulkanów i trzęsienia ziemi.

Pozostałością po Atlantydzie są wyspy i przylądki na Oceanie Atlantyckim, leżące w obrysie zatopionego kontynentu, do których należą: na zachodzie Karaiby; po środku Azory; na wschodzie Madera i Wyspy Kanaryjskie. Wyspy Brytyjskie a także Półwysep Iberyjski mogły pierwotnie należeć do Atlantydy, choć podawane jest, że należały do kontynentu Europejskiego. W wyniku zatopienia kontynentu Atlantydy i ruchów tektonicznych, jego części rozsunęły się na całą szerokość Oceanu.

Na Atlantydzie zamieszkiwały różne rasy. Początkowo kontynent ten, a przynajmniej w jego znacznej części zamieszkiwała rasa czarna lamaryjska z cywilizacji Bakaratinian założona 1,35 mln lat temu na południowym hiperkontynencie Lamar. Atlantyde zamieszkiwała również rasa gadzia. Później na Atlantydzie dominującą rasą stała się rasa czerwona. Mowa jest o dwóch typach rasy czerwonej: czerwono-brunatnej i miedziano-brunatnej.

„Wedy” podają że, około 185,8 tys. lat temu Hiperboreę zasiedliła rasa biała. Następnie około 153 tys. lat temu, na Ziemię została przesiedlona rasa żółta w rejon obecnych Chin, oraz rasa czerwona, czerwono-brunatna na Atlantyde. To z tej rasy czerwonej wywodzą się Toltecy. Następnie około 142 tys. lat temu, lub później do środkowej Afryki została przesiedlona rasa czarna murzyńska, a na Lemurię rasa czarna protodrawidyjska.

Około 200 tys. lat temu na rozczłonkowanym już kontynencie Lamar została założona przez rasę czerwoną, miedziano-brunatną cywilizacja Aremonian. Po ukształtowaniu się ponad 100 tys.

lat temu kontynentu Mu, Aremonianie zasiedlili ten kontynent tworząc jego cywilizację. Następnie Aremonianie zasiedlili również Atlantyde współtworząc razem z Toltekami jej cywilizację.

Cywilizacja Atlantydy w okresie 100-70 tys. lat temu

Cywilizacja Atlantydy w okresie 100-70 tys. lat temu na początku tworzyły dwie rasy czerwone, Tolteków i Aremonian, oraz mająca niewielkie wpływy rasa czarna. Wspomina się także o obecnej na Atlantydzie rasie żółtej. Rasa czarna i żółta w pierwszym okresie istnienia Atlantydy wywodziła się z cywilizacji Bakaratinian, z archaicznego kontynentu Lamar. A następnie jak podają „Wedy”, znacznie później została przesiedlona na Ziemię druga fala rasy żółtej i czarnej. Przedstawiciele tych cywilizacji w późniejszym okresie również dotarli na Atlantyde. Jednak ostatecznie dominując rolę na Atlantydzie sprawowała czerwona rasa Tolteków. Jako ostatnia na Atlantyde przybyła rasa biała boreańska, nastąpiło to znacznie później, dopiero po kataklizmie, który miał miejsce około 75 tys. lat temu. Generalnie cywilizacja Atlantydy została stworzona przez różne rasy, jednak z dominującą rasą czerwoną Tolteków. Na Atlantydzie funkcjonowały także różne kolonie kosmiczne. Kontynent atlantycki był niestabilny i dotykały go okresowo katastrofy. Część lądów została zatopiona w następstwie ruchów tektonicznych Ziemi i erupcji wulkanów, w wielu przypadkach wywołanymi destrukcyjną działalnością człowieka.

Atlanci otrzymali od przybyszów z kosmosu wiedzę dotyczącą budowy różnego rodzaju nowych, nieznanych wcześniej urządzeń do produkcji energii elektrycznej i środków transportu, szczególnie powietrznego i morskiego. Zostały zbudowane; morskie, nawodne i podwodne okręty, a także różne obiekty latające. W tych urządzeniach były wykorzystywane instalacje

siłowe, także jądrowe. Do budowy różnego rodzaju pojazdów i urządzeń oraz ich napędu potrzebna była duża ilość ziemskich surowców kopalnych. Elektryczność, otrzymywaną z przetwarzania surowców kopalnych, zaczęto szeroko stosować we wszystkich rodzajach działalności. Prowadzono rabunkową gospodarkę wydobywania surowców przez wiele tysięcy lat. Całe terytorium Atlantydy zostało zryte przez wyrobiska, wchodzące głęboko w ziemię. To doprowadziło do tego, że z powodu olbrzymich pustek część wyspy-kontynentu zapadła się pod wodę. Dzieła zniszczenia dopełniło wykorzystywanie energii jądrowej do wydobywania kopalin, oraz innych potężnych emiterów energii, wywołało to naruszanie magmy Ziemi. Około 75 tys. lat temu doprowadziło to do erupcji wulkanów na Atlantydzie, ale także na świecie. Najpotężniejszy wyrzut substancji wulkanicznych nastąpił przez wulkan Toba. Nastąpiło naruszanie kontynentalnych płyt tektonicznych, oraz liczne trzęsienia Ziemi.

Od siły wybuchu wschodnia część kontynentu Amerykańskiego i zachodnia część Atlantydy zostały zburzone. W rezultacie utworzyły się Zatoka Meksykańska i Morze Karaibskie. Jednak wschodnia i centralna części Atlantydy zachowały się w charakterze grupy dużych i małych wysp. Utworzyły osobliwy archipelag, w centrum którego była olbrzymia wyspa, która później w podaniach starożytnych Greków otrzymała nazwę Posejdona, a sam archipelag zaczął nazywać się Atlantyda.

Wybuch wulkanu Toba, odbił się na klimacie całej Ziemi. Nastąpiło zabrudzenie atmosfery w rezultacie wyrzutu ogromnej ilości popiołu, pyłu i różnych gazów. W całej środkowej części Ziemi nie było widać Słońca przez wiele lat. Zaczęło się intensywne oziębienie atmosfery, nastąpiło oblodzenie znacznej części terytoriów w środkowo – równoleżnikowych obszarach różnych kontynentów. Od ochłodzenia zginęła duża część ludności oraz fauny i flory w tych częściach Ziemi. Przetrwali tylko ludzie w południowych i północnych obszarach Ziemi. Przybysze z kosmosu oraz kapłani i liczni ich wyznawcy w

chwili wybuchu wulkanów porzucili Atlantyde i uciekli na obiektach latających do swoich baz w kosmosie. Powrócili, kiedy niebo nad Ziemią oczyściło się.

Cywilizacja Atlantydy w okresie 70-50 tys. lat temu

Cywilizacja Atlantydy w okresie 70-50 tys. lat temu, nazywana jest I Imperium Atlantydy. Po kataklizmie, który miał miejsce 75 tys. lat temu życie na Ziemi w pełni odbudowało się dopiero po długim czasie, szacunki mówią że około 70 tys. lat temu. Kontynent atlantycki w tym okresie składał się z pięciu głównych wysp różnej wielkości, w tym trzech większych – Poseida, Aryan i Og, oraz dwóch mniejszych – Atalya i Eyre. Stolicą było miasto Cerne na wyspie Poseida. Inne miasta, których nazwy przetrwały, to: Peos, Sus, Alta, Eder. Atlantydy stanowiła federacja dziesięciu państw (królestw), nazwaną później Unią lub Ligą Atlancką, a na jej czele stał Cesarz, urzędujący w stolicy Cerne. Ogólna liczba mieszkańców Atlantydy wynosiła około 60 mln.

Cywilizacja Atlantydy w okresie swej świetności współpracowała z Cywilizacją Mukulia na kontynencie Mukulia-Mu. Ta sama religia istniała w obydwu cywilizacjach. Religia Atlantydy jak i Mu była jednocześnie filozofią i nauką. Astrologia tak jak i astronomia grała też wielką rolę. Kapłani znali i rozumieli zjawiska paranormalne, posiadali moc duchową, oraz znali wiedzę tajemną. Głoszono o wielkim wpływie Słońca na życie na Ziemi. Dla nich energia słoneczna była powszechnym motorem życia, tak życia fizycznego jak i duchowego, oraz przejawem boskiej natury. Uważali, że Słońce działa zdrowotnie na wszelkie formy życia. Toteż kult słońca był jednym z najbardziej rozwiniętych kultów.

Pozytywni kapłani dążyli aby stworzyć cywilizację dla człowieka. Dążono aby system polityczno-społeczny oparty był na poszanowaniu praw człowieka, zasadach moralnych i opiece

socjalnej. Niestety cywilizacja Atlantydy zaczęła stopniowo ulegać degeneracji moralnej.

Atlanci nadal współpracowali z przybyszami z kosmosu na czele z renegatami plejadańskimi i centauriańskimi, korzystając z nauki i wiedzy od nich otrzymanych. Współpracowali także z Nibiruanami (Anunnakami) – upadłym bogiem Mardukiem i jego zwolennikami.

Stworzyli monumentalne budownictwo państwowe i sakralne, które stanowiły ogromne piramidy, świątynie, posągi, obeliski, sfinksy i biblioteki. Technologia Atlantów osiągnęła z czasem bardzo wysoki poziom, przewyższający nawet osiągnięcia cywilizacji Mu. Opanowali i stosowali różne technologie, jak: magnetyczną, antygrawitacyjną, nuklearną, laserową, ultradźwiękową, vril (energia psychokinetyczna) oraz technologię pozyskiwania energii kryształów. Eksploatowali także energię słoneczną, przetwarzaną i sterowaną za pomocą kryształów. Posiadali wszelkiego rodzaju pojazdy lądowe, statki morskie nawodne i podwodne, powietrzne i kosmiczne, do których budowy i napędu wykorzystywano wysoko rozwinięte technologie i energie. Dysponowali stacjami nadawczo-odbiorczymi do przekazywania dźwięku i obrazu w przestrzeni. W piramidach, które stanowiły siłownie i emiterzy energii montowali kryształy o gigantycznej mocy.

Opanowali technikę lotów międzyplanetarnych. Posiadali bazy na Księżycu i Marsie z siłowniami w postaci piramid. Kapłani i naukowcy eksperymentowali także na ludzkim DNA. Prowadzili transplantację narządów w tym także mózgu, praktykowali odmładzanie organizmu oraz klonowanie ludzi. Atlanci żyli przeciętnie około 1000 lat. Ten rozwój wiedzy i technologii znacznie wyprzedzał ich rozwój duchowy.

„Wedy” przekazują, że w rezultacie pierwszego Wielkiego Ochłódzenia po wyjściu z Hiperborei, półkula północna Ziemi w ciągu trzeciej części roku zaczęła pokrywać się śniegiem. Z powodu braku żywności część ludności przeniosło się na

zachodnie terytoria. Następnie aryjski ród Antów przedostał się na dużą wyspę na Oceanie Atlantyckim i zagospodarował ją. Mieszkali tam ludzie o czerwonym kolorze skóry, którzy pod wpływem przybyszów z kosmosu upadli moralnie i odeszli od dawnych praw. Na tej ziemi Wielki Wódz zbudował Świątynię (Chram) Trójzębu Boga Mórz i Oceanów (Boga Nija-Neptuna-Posejdona). Wyspa zaczęła nosić nazwę Ziemia Antów albo Antłania. Starożytni Grecy nazywali ją Atlantydą.

„Wedy” podają, że na Atlantyde przybywali przedstawiciele z innych planet, żeby wymieniać swoje towary i wyroby. Odbływały się tam wielkie targi. Na tym skorzystali przedstawiciele Światów Ciemności, którzy zrozumieli, że za pomocą siły nie uda im się zdobyć Ziemi. Dlatego postanowili użyć podstępów i wykorzystać ludzkie słabości, jak chciwość, chęć posiadania władzy i bogactwa i inne. Podając się za handlowców z innych planet zaczęli głosić swoje nauki i swoją ideologię, które naruszały Przykazania Boże i Rodowe Filary. Zgodnie z nową ideologią powszechnej tolerancji, ludzie z różnych ras zaczęli mieszać się między sobą, a także z przybyszami z Piekelnego Świata. To doprowadziło do osłabienia genetycznego kolejnych pokoleń, a także do zapomnienia dawnych praw i odejście od tradycji.

Tym, którzy szli za ich propagandą, kosmici opowiadali o swoich, nieznanych na Ziemi naukach i technicznych osiągnięciach, które nazywali „magicznymi naukami”. Przybysze z kosmosu uczyli tej magicznej wiedzy przede wszystkim kapłanów i elity, a wielu z nich zostało wyznawcami ich pseudo religii. W ich środowisku pojawiło się dążenie do nowego zagospodarowania kraju i wspaniałego życia według nauk przybyszów z kosmosu.

Wielki dostatek i władza otumaniły głowy wodzów i kapłanów Atlantydy. Lenistwo i żądanie cudzego zaćmiły ich rozum. I zaczęli oni kłamać bogom i ludziom, zaczęli żyć wg swoich nowych praw, naruszając pakt pierwszych przodków i prawa boskie – Twórcy Jedyne. I zaczęli wykorzystywać siłę żywiołów

Ziemi, czyli wielkiej mocy broni, jak broń antygrawitacyjna, laserowa, jądrowa i inna, dla osiągnięcia swoich celów.

Przybysze kosmiczni zapewnili swoim wyznawcom rozwój techniczny i środki komunikacji i sterowania, które działały na innych zasadach, niż te, z których korzystali przedstawiciele światłych światów i potomkowie rodu niebieskiego. Jednak równolegle z postępem technicznym szedł duchowo-moralny regres i zanieczyszczenie środowiska. Znaczna część kapłanów ugrzęzła w przepychu i moralnej degradacji.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net